

Frankrijk – Chartreuse

Jan Engels

Vier dagen van 16/7 /2014 tot 19/7/2014

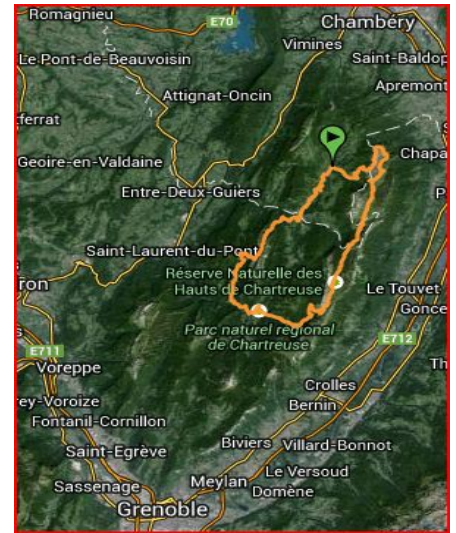
Kaart materiaal: IGN 3333OT Massif de La Chartreuse Nord
IGN 3334OT Massif de La Chartreuse Sud

Link naar het gpx spoor op Wikiloc

<http://nl.wikiloc.com/wikiloc/view.do?id=7552257>

Link naar het Fotoalbum

<https://plus.google.com/photos/105618498274169037131/albums/6038519278450831073>

Als ik de laatste jaren ergens last van heb dan is het meestal mijn linker knie. Half april kreeg ik stekende pijn in deze knie. Blijven werken hé, t'zal wel over gaan zeker . Neen dus, manken en pijn, pijn, pijn. Nog meer manken. Geen kracht meer kunnen zetten. Met krukken gelopen, fietsen ging ook niet, verschrikkelijk. Veertien dagen thuis, de eerste keer in mijn bijna zestig jarige leven. Bij MRI bleek het een horizontale scheur in de mediale meniscus te zijn. Niet veel aan te doen, bij blijvende last en blokkeren van de knie is chirurgisch volledig weg nemen de enige oplossing. Indien te vermijden is het beter die meniscus te laten zitten.

Stilaan beterde het toch alhoewel strekken moeilijk bleef. Even rond de vesten van Lier wandelen was op geen enkel moment zonder pijn. De pijn was wel te verdragen eerder een gezeur als ik niets speciaal deed en voorzichtig bleef. Van een 20 à 30 cm naar beneden springen durfde ik niet aan. Springen ging helemaal niet op dat been. Lopen ook niet.

Een week later probeerde ik een dagtocht van bijna 20 km in de Oostkantons. Afdalingen bleven zeurende pijn geven. Wat wel bemoedigend was was dat ik er de volgende dag niet meer last van had. Een weekje later nog zo een dagtochtje en het ging weeral wat beter.

Was ik twee maand later terug klaar om een meerdaagse trekking te doen? Proberen maar zeker.

Ik was al een hele tijd van plan een tochtje te doen in de Chartreuse. Het verslag van de trip die Debbie daar met haar mama had gedaan hadden me meer dan nieuwsgierig gemaakt.

Dinsdag namiddag vertrek ik met de wagen naar de Chartreuse. Iets na middernacht ben ik op een tiental km van mijn bestemming. Ik beslis de rest morgenvroeg bij daglicht verder af te rijden en leg me te slapen in de auto.

Woensdag 16/7/2014

14 km, 1315m stijgen , 672m dalen

Vertrek 7h20

Aankomst 16h00

S'morgens vroeg kom ik vanuit St. Pierre d'Entremont door Epernay gereden, een gehucht van de "Commune Entremont le Vieux". In deze bebouwde kom vind ik aan de rechterkant van de weg een openbare parking waar ik men wagen achterlaat.

Hier vertrek ik in oostelijke richting. Een bewegwijzerd pad brengt me langs Le Grenery steeds hogerop. Aan het gehuchtje La Plangne gaat het pad verder rechtdoor naar de Col de l'alpette.

Ik kies hier een andere route en sla in La Plangne een pad linksaf in. Noordelijk gaat het verder naar omhoog naar de Granges du Priz.

Deze route zal me even verder door een grote grot “Balme a colon” naar de Mont Granier brengen.

Het pad gaat aan de voorzijde de grot binnen om dan even verder aan de rechter zijde de grot terug te verlaten langs een ander in/uitgang. Jaren geleden werd in deze grot het skelet van een holenbeer gevonden.

Verder gaat het nu steeds hoger naar de Mont Granier. Van hieruit heb je een mooi zicht op de omliggende valleien. Er staat een groot kruis (Hoe kan het ook anders in Frankrijk) op 1898m hoogte.

Het pad gaat nu oostwaarts en dan zuidelijk stilaan terug naar beneden richting “Pas de la Porte”

Even voor de Pas de la Porte kom ik een wegwijzer tegen. Er zou hier ergens een afslag naar rechts moeten zijn maar het pad wil verder noordelijk afdalen. En op die wegwijzer staat er niets in die richting.

De afslag die ik zoek moet me zuidelijk naar de “Pas Des Barres” brengen. Op mijn oude kaart staat het pad maar later merk ik dat op een nieuwe uitgave van deze kaart het pad niet meer vermeld staat. Op deze manier blijf je op het plateau en ga je bijna parallel terug maar een stuk lager.

Toch is de afslag, weliswaar amper zichtbaar., aan die wegwijzer. Ik loop hier wat rond te struinen door een stukje grasland twijfelend of het wel juist is tot ik toch een vaag spoor vind dat even later een blauw gemarkeerd pad wordt.

Het is hier zeer rustig, veel doorgroefde kalksteen partijen met halfhoge begroeiing. Dit pad is wel degelijk niet veel gebruikt.. Een gems is evenzeer verrast als ik er gaat er snel vandoor. Een bronnetje aan waterbakken geeft wat verkoeling en de gelegenheid mijn watervoorraad bij te vullen.

De “Pas Des Barres” blijkt een Via ferrata die een stijl eind naar beneden gaat. Het is een sportief gegeven zo met de rugzak. Ik ben blij dat het droog is want met nat weer zou het misschien van het goede wat te veel geweest zijn.

Nog wat zigzaggen naar beneden en dan is het gemoedelijk verder wandelen naar de “Col de l'Alpette en de Refuge de l'Alpette.

Hier heb je een cabane van de plaatselijke herderin. En aan de andere zijde van het valleitje de refuge. Hiervoor ligt een stukje grasland omzoomd met schrikdraad om het vee uit je tent te houden.

Aanpalend is een stalling waar een varkentje de plak zwaait. Koeien hebben precies een enorme belangstelling voor hangbuikzwijntjes.

Ik besluit hier te overnachten het is wel geweest voor een eerste dag. Ik ben moe en heb precies ook wat last van een teveel aan zon.

Donderdag 17/7/2014

16,3km, 836m stijgen , 687m dalen

Vertrek 7h46

Aankomst 18h56

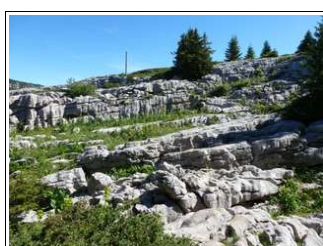
Mooie start door groene valleitjes. Drie kwartier later kom ik aan “Habert de Barraux”. In deze vallei staan een stuk of zes ruines rond een kalkformatie die vol scheuren zit. Ook enkele grote diepe putten waaronder de Trou De Ragne.

Ik besluit hier even te verpozen en mijn tarpje dat nog nat was van de morgen dauw even te laten drogen. Ik trek mijn tarp uit zijn zak en mijn piketten zakje floept er mee uit en verdwijnt zo in een spleet in de kalkformatie. Met mijn lampje in die smalle spleet schijnend zie ik het zakje een halve meter dieper nog zitten. Ik geraak daar maar net met mijn arm in. Mijn grootste bezorgdheid is dat het een open zakje is en ik kan niet zien of het ondersteboven hangt. De kans bestaat dat de piketten eruit schuiven en toch nog verder kunnen afzakken in die spleet. Gelukkig is dat niet het geval en een tijdje later heb ik alles terug in bezit. Pff. Toch even een spannend moment.

De schrille kreten van marmotten klinken rondom en af en toe valt er wel eentje te spotten. Even voorbij de Chalet de l'Alpe doorkruist het pad een ruige kalksteenformatie, het is hier echt klauterwerk.

Het werkelijk mooi pad met veel variatie op en neer leid verder naar de indrukwekkende Dome De Bellefond waar marmotten hun speeltuin hebben. Het is nog een serieuze klim naar de col. Ik kom nog een gems tegen die daar helemaal geen probleem me heeft maar die had geen rugzak bij. Boven gekomen brengt een zigzag afdalend pad me naar de Cabane de Bellefond.

Er staat een kersverse Cabane, precies nog niet volledig afgewerkt en met een slot op de deur. Een zotte gedachte van bouwen met sleutel op de deur maakt me aan het lachen.

Misschien moet je even een paar uurtjes afdalen om daar de sleutel op te halen of de cabane is er niet voor de toevallige passant. Voor mij geen probleem ik slaap toch liever buiten alleen is het niet altijd zo evident waar je je tent kan zetten.

Weeral moe, ik heb nochtans onderweg verschillende rustpauzes ingelast. Een beetje de conditie onderhouden is wel een aanrader toch. Maar ja de knie heeft daar anders over beslist. Ik heb zelfs geen honger en eet enkel een soepje met wat cous-cous onder gemengd. Vanavond bekijk ik mijn verdere route. Ga ik nog wat verder zuidwaarts naar de Dent de Crolles of daal ik af naar St. Pierre de Chartreuse

Vrijdag 18/7/2014

19,3km, 786m stijgen ,976m dalen

Vertrek 8h10

Aankomst 19h45

Ik heb besloten de Dent de Crolles maar zo te laten. Had ik een dag meer gehad.....was mijn knie compleet betrouwbaar, was mijn fysiek wat beter en was het wat minder warm dan zou dit toch mijn wel mijn keuze geweest zijn. Ergens heb ik er wel spijt van maar ja.

Dus afdalen naar St. Pierre de Chartreuse. Ik ben nog maar even weg als ik plots beseft dat mijn leesbril nog op een rotsblok aan de cabane ligt terug naar boven.

Voor de rest een vlotte wandeling naar beneden. Een eind verder naar beneden in Perquelin gaan de paden over in asfalt wegen. Dit zal nog een heel deel van de dag zo blijven. Tegen een uur of elf ben ik in St. Pierre. Wat kan een frisse Cola smaken. Ik blijf hier hangen en trakteer mezelf op een grote frisse salade. Anderhalf uur later, uitgerust, dorst gelaafd en voorzien van de nodige vitaminen ga ik er terug van door. Ik moet nu stilaan terug noordelijk om morgen bij mijn auto te geraken.

De route voert me langs het Couvent van de Karthuizers monikken. Vanaf hier is het asfalt terug weg. Een kunstmatige vijver aan mijn rechterkant zit vol salamanders. Het is hier prachtig bosgebied. Gestadig blijft het hier terug klimmen. Ik kom aan de kapel van "Notre dame de Casalibus" Door een klein vierkantje in de deur trek ik het interieur.

Iets verder kan ik kiezen om rechtdoor naar de Col de Bovinant (1600m) te gaan of iets meer naar links naar de Col de la Ruchère (1400m).

Ik kies voor de tweede optie om daar te overnachten en de volgende morgen via de Pas Du Loup naar de Col de Bovinant te gaan. Een goede keuze blijkt later. Boven gekomen vind ik vlot een goede bivakplaats. In de nacht steekt er serieus wat wind op die me af en toe wakker blaast.

Zaterdag 19/7/2014

17,5km, 725m stijgen ,1301m dalen

Vertrek 6h45

Aankomst 15h30

Op weg voor de Col de Bovinant. Het pad gaat gestadig omhoog tussen bebloemde weilanden op de bergflanken. Aan de **Pas du Loup** is er even een moeilijke passage tussen opstaande rotsformaties en vlak daarna sta ik op een haarspeldbochtje te genieten van het magnifieke zicht.

Ik neem enkele fotos. Ik zet me even neer op een rotsblok en steek mijn fototoestel weg in mijn buiktas. Seconden later zie ik vanuit mijn rechter ooghoek beweging op het pad dat ik juist op geklommen ben.

Drie jonge wezels dartelen voorbij over het pad waar ik nog met mijn voeten op sta. Ze merken me precies niet op . Vlak voor mij kruipen ze even onder de lage struikjes op de afdalende bergwand, komen terug te voorschijn waarna er eentje tussen mijn voeten terechtkomt en precies opeens merkt dat er iets abnormaal is. Zo huppelend als ze gekomen zijn verdwijnen ze nu als een weerlicht achter de hoek verder het pad op. Ik zal nooit geen goeie fotograaf worden vrees ik.

Op de Col de Bovinant aangekomen staat het er vol schapen. Er staan ook drie tentjes en aan een drinkbak liggen enkele lege flessen Ricard. Er staat ook een vrij grote tarp waaronder een paar gasten met kleine oogjes me aanstaren.

Vanaf hier gaat het gestadig bergaf. Af en toe natuurlijk terug wat omhoog wat had je gedacht. Het is een mooie vallei vrij smal en helemaal begroeid. Af en toe valt er een spatje regen, ik veronderstel dat het een soort van microklimaat is waardoor het hier steeds wat nat blijft. Er staan vrij veel varens en het pad is soms gevaarlijk slipperig.

Af en toe kom je wat tegen dat je herinnerd aan de karthuiser monikken zoals de Oratoire de Nerfond. Het pad daalt verder af langs "le chateau" naar St.Pierre d'Entremont.

Die chateau, een oude ruïne is mooi gelegen met een keurig grasveldje op het binnenplein. Aangekomen in St. Pierre d'Entremont beoefen ik één van de werken van barmhartigheid (de dorstigen laven) waarna ik verder wandel langs een route links gelegen van de baan naar Epernay.

Ik speel het nog klaar hier ergens een verkeerde afslag te nemen waardoor ik opeens aan kaart en kompas begin te twijfelen. De weg komt plots tot een einde. Er staat hier een grote graafmachine. Geen pad meer te bespeuren. Nog een tijd door het bos liggen lopen tot ik aan de hand van het kompas besloot dat ik faliekant verkeerd aan het lopen was. Binnensmonds vloekend terug gekeerd, bijna een uur verspild. Een tijdje later heb ik toch het juiste spoor terug opgepikt. Ik probeer mezelf ervan te overtuigen dat iedereen hier de verkeerde kant zou genomen hebben.

Wat is het altijd een gelukkig moment als je je auto nog ziet staan waar je hem achterliet. Bij zo meerdaagse tochten heb ik altijd schrik dat hij eens gaat weg zijn. Ik heb fantastisch weer gehad. Eigenlijk wat aan de warme kant. Enkel de zaterdag was wat frisser maar dan nog. Emmers zweet gelaten. De volgende dag door de gietende regen terug naar huis gereden wat een contrast en van geluk gesproken.

